



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. N.**, zastoupeného Mgr. Markétou Hlucháňovou, advokátkou, advokátní kancelář Praha 7 – Troja, Trojská 69/12, proti žalované **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 55, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina sp.zn. OOSČ 841/2011 OOSC/41/AS/2, č.j. KUJI 54954/2011 **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 4.600,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Markéty Hlucháňové, advokátky, advokátní kancelář Praha 7 – Troja, Trojská 69/112

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy, č.j.: MMJ/OD/10538/2010 – 135291/2011 MMJ ze dne 10.1.2011 byl žalobce v části 1 uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/2000 Sb., údajným porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 1.7.2010 ve 14:15 hod na ul. France Kafky v Třešti při řízení motorového vozidla Renault Kangoo RZ nebyl údajně připoután bezpečnostním pásem a ve vozidle neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Na základě výše uvedeného mu byla dle § 22 odst. 9 zákona č. 200/1990 Sb., udělena pokuta v částce 2.500,-Kč a dále povinnost k úhradě nákladů řízení v částce 1.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17.6.2011, č.j.: KUJI 54954/2011, sp. zn. OOSČ 841/2011 OOSC/41/AS/2 podané

odvolání zamítl. Rozhodnutím obou správních orgánů se žalobce cítí poškozen a zkrácen na svých právech.

Uvedl, že má předně za to, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, která mu náleží. Toto zkrácení mělo nakonec za následek vydání nezákonného rozhodnutí o spáchání přestupku.

Neboť, jak je uvedeno již v citovaném podaném odvolání:

Správní orgán odmítl svědecké výpovědi všech tří osob, jejichž výslech byl navržen. Ve svém zdůvodnění vyšel správní orgán pouze z předpokladu toho, že údajní svědci nemohli přispět k objasnění přestupkového jednání, protože by údajně potvrdili skutečnost, která vyplynula ze svědeckých výpovědí policistů. Správní orgán tak nepřipustně předjímá skutečnost, která mu nemůže být známa a vytváří tím fikci, na které dále staví své zdůvodnění o odmítnutí nikoli jednoho, ale všech tří svědků, kteří by byli schopni podat svědeckou výpověď o rozhodných skutečnostech, každý v jiné pozici konkrétní dopravní situace, jak jí svými smyly zaznamenali. Dle výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán pochybil tím, že se řádně nezabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, jednotlivé návrhy a nabízené důkazy bez dalšího odmítl.

Žalobce brojí proti takovému postupu, kdy správní orgán vycházel z údajně řádně zjištěného skutkového stavu. Ze spisu vyplývá, že svá tvrzení opřel pouze a jediné o výslech dvou policistů, z jejichž výpovědi usoudil, že stav byl zjištěn dostatečně a věrohodně. Správní orgán se tak vůbec nezabýval skutečností přítomnosti dalšího policisty, který se nacházel na místě a mohl vnést do věci patřičné světlo. Návrhy na vyslechnutí třech dalších svědků, které žalobce dostatečně a včas identifikoval a navrhl, správní orgán odmítl s tím, že výslechy by byly údajně nadbytečné. Správní orgán toto dovodil tím, že dva policisté byli přítomni zastavení vozidla a dokazování ve věci směřuje výlučně údajně k okamžiku, kdy obviněný skutek spáchal. Správní orgán dovodil, že tito svědkové nebyli, či nemohli být schopni zhodnotit chování a jednání řidiče před zastavením hlídkou policie. Správní orgán se vůbec nezabýval okruhem zásadních otázek, tedy zda mohli jednotliví svědci (každý v jiné pozici a na jiném místě v konkrétní situaci) být schopni zaznamenat svými smysly a rozpoznat konkrétní tvrzený skutkový stav, případně zda nebylo dalších osob, které by byly schopny podat další proto toto jednání zásadní informace.

Žalobce se proto domnívá, že ze spisu vyplývá, že správní orgán odmítnutím všech svědeckých výpovědí porušil zásadu volného hodnocení důkazů, a to aniž by vůbec zvážil jednotlivé postavení každého ze svědků a na to tedy použil řádnou argumentaci, čímž by se vypořádal se všemi skutečnostmi, tak jak to ostatně požaduje správní řád a zásady správního práva, tím vyvolal vadný stav. Neboť takto získané podklady pro vydání rozhodnutí se jeví jako velmi nedostatečné. Žalobci se jeví jako nepřipustné vycházet z výpovědí dvou policistů a presumovat vždy jejich objektivní hodnocení s ohledem na několik dalších svědků, kteří byli bezdůvodně odmítnuti. Žalobce má za to, že výpověď obou policistů, kteří společně

konají službu, jsou společně přizváni k výsledku, nebude nikoli nepodobná. Lze dovodit, že právě v rámci objektivního hodnocení je povinností správního orgánu posoudit všechny zákonem stanovené důkazy, kterým výsledek svědků nepochybně je. Je povinností správního orgánu, kterou ze sebe nemůže sejmout, aby se s tímto vypořádal bezezbytku zcela a bez jakýchkoliv důvodných pochybností. Je nepochybné, že se tak nestalo ani u správního orgánu I. stupně a ani u odvolacího správního orgánu, byť byl na toto odvolatelem – žalobcem výslovně upozorněn. Bylo tak vydáno rozhodnutí vadné, správní orgán neměl oporu v důkazech, neboť důkazy správním orgánem jsou evidentně pouze jednostranné, správní orgán se s návrhy dalších důkazů nevypořádal bezezbytku, jak presumuje zákon a bez jakýchkoliv důvodných pochybností.

V neposlední řadě žalobce spatřoval vadný postup správního orgánu v tom, že se tento nezabýval všemi skutečnostmi a vytvořil faktický stav nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Ze spisu vyplývá, že se správní orgán s námitkou po údajném doznání k přestupkům nevypořádal, neboť tvrzení policistů a tvrzení obžalovaného, které je písemně zaznamenáno bezprostředně po zastavení vozidla a které bylo pravděpodobně zachyceno některým z navrhovaných svědků, vůbec nezabýval, když uzavřel, že údajná rozpornost v tvrzení je očekávatelná. Proti takovému postupu a závěrům brojil žalobce již ve svém podaném odvolání, když uvedl:

Správní orgán se tedy nezabýval všemi materiály, které měl k dispozici, neboť vůbec žádným způsobem neobjasnil rozpor mezi výpověďmi policistů o údajném doznání k přestupkům a jeho písemným nesouhlasem na oznámení o přestupku, které okamžitě jako reakci na nepravdivý výrok policistů obviněný provedl.

Toto nakonec vyplývá z celé spisové dokumentace, kterou žalobce navrhuje jako důkaz pro podporu svého tvrzení.

Žalobce shodně s publikovanou judikaturou má za to, že rozhodnutí správních orgánů musí být bezvadné, tedy mimo další musí vždy vycházet s úplně zjištěného stavu věci, jak nakonec zkonstatoval NSS ve svém rozsudku ze dne 20.1.2006 vedeném pod sp. zn. /č.j.: 4As 2/2005 – 62:

Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod].

Správní orgán se musí vypořádat se všemi skutečnostmi a možnými důkazy, které jsou mu buď známy, či jsou navrhovány účastníkem řízení. Pokud správní orgán odmítne provedení navrhovaného důkazu pro údajnou nadbytečnost (což se v tomto případě

stalo „absolutně“ u všech navrhovaných svědků), je k tomu v mezích zákona bezpochyby oprávněn, ale pouze a jedině tehdy, pokud v dosavadním řízení bylo tvrzení, o které se správní orgán opírá a na němž své rozhodnutí staví, spolehlivě ověřeno či vyvráceno. Jak vyplývá z obsáhlé judikatury, správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se jednání mající znaky skutkového přestupku přestupce skutečně dopustil. Při existenci pochybností tj. povinnosti unést důkazní břemeno, je toto na prokázání správním orgánem. Obviněný z přestupku není povinen prokazovat, že se jednání nedopustil. V tomto případě obviněný navrhoval provedení důkazů, které správní orgán mohl posoudit a vyhodnotit, tyto však byly do jednoho odmítnuty.

V dané věci správní orgán tak fakticky vyšel pouze a jedině z jednostranných důkazů, což je nepřipustné, navrhované důkazy odmítl, aniž by toto řádně odůvodnil. Rozpor mezi výpovědí policistů a údajným doznáním žalobce, které je písemně zaznamenané, správní orgán nezkoumal vůbec. V důsledku takového postupu nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a bylo vydáno rozhodnutí, které má vedle nedostatečné opory ve skutkovém stavu, dále vady nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Tímto postupem, kdy za časté bylo dbáno základních zásad správního řízení, byl vytvořen stav, kdy byl žalobce, jak je shora uvedeno, zkrácen na svých právech a po vyčerpání řádných opravných prostředků mu tedy nezbývá než se bránit cestou žaloby. Navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Dále požadoval přiznat plnou náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalobce navrhoval její zamítnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že v zásadě jediná žalobní námitka spočívající v tvrzeném nedostatečném dokazování se svým obsahem shoduje s námitkami, které žalobce vznesl již ve svém odvolání, odkázal žalovaný se svým vyjádřením k žalobě především na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se k této otázce podrobně vyjádřil. Podstatné v této souvislosti je, že skutkový stav, který byl v předmětné věci zjišťován, se týká doby těsně před tím, než byl žalobce zastaven hlídkou Policie ČR, tedy doby, během které spáchal přestupky spočívající v jízdě bez předepsaného osvětlení a bez připoutání bezpečnostním pásem. Svědci, které žalobce navrhoval vyslechnout, se však k tomuto časovému úseku nemohli nijak vyjádřit, neboť u něj jednoduše nebyli přítomni. Z tohoto důvodu nebyly pro nadbytečnost navrhované důkazy provedeny, neboť nemohly nijak přispět ke zjištění stavů věci, která byla předmětem řízení. Mohli přispět ke zjištění toho, co se stalo před a po spáchání přestupku, ale nikoliv v průběhu jejich spáchání. K této otázce se podrobně vyjádřil jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně, tyto námitky žalobce tak byly náležitě vypořádány a obě rozhodnutí jsou v tomto směru přezkoumatelná, což ostatně dokládá i sám žalobce, když se závěry správních orgánů polemizuje a vyjadřuje s nimi nesouhlas. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je žalovaný přesvědčen, že žalobce nebyl zkrácen jeho postupem ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Skutečnosti důležité pro rozhodnutí zjištěné ze správních spisů

Z Oznámení přestupku z 1.7.2010 bylo zjištěno, že PČR, obvodní oddělení Třešť oznamoval Magistrátu města Jihlavy, že žalobce (uvedeno jeho jméno, příjmení, datum narození, bydliště, rodné číslo, číslo OP i číslo ŘP), dne 1.7.2010 ve 14:15 hod na ulici France Kafky řídil motorové vozidlo RZ v Třešti bez stanového osvětlení a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Po hlídce chtěl uložení pokuty za jiný přestupek, než kterého se dopustil. Přestupce byl poučen dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o možnosti se k věci vyjádřit.

V tomto Oznámení, na druhé straně je kolonka: Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku (z jednání, které má znaky přestupku), žalobce vepsal svou rukou: „*nesouhlasím s vyjádřením hlídky policie, připoután jsem byl a o pokutu za jiný přestupek jsem nežádal, světla svítily*“.

Jako svědci jsou uvedeni nstržm. M.P., uvedeno číslo služebního průkazu a stržm. J.T., opět uvedeno číslo služebního průkazu. V kolonce podpis policisty, tedy toho, kdo oznámení sepsal, je uveden nstržm. Dvořák.

Dále se nachází za tímto Úřední záznam sepsaný nstržm. J.D. z obvodního oddělení Třešť 2.7.2010, kde uvedeno, že 1.7 prováděla hlídka PČR, OO Třešť ve složení nstržm. J.D., nstržm. M.P. a stržm. J.T. obchůzkovou činnost v centru města Třešť. V době, kdy se hlídka pohybovala v obytné zóně na ulici Fr. Kafky, bylo hlídkou spatřeno vozidlo Renault Kangoo RZ, které projíždělo výše uvedenou ulici směrem k náměstí TGM v Třešti. Protože vozidlo jelo bez stanoveného osvětlení, rozhodla se hlídka toto vozidlo zastavit. Při přibližování vozidla si dále hlídka všimla, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Když si řidič všiml hlídky, rozsvítil stanovené osvětlení vozidla a začal se poutat bezpečnostním pásem a pak vozidlo na pokyn hlídky zastavil. Řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz motorového vozidla, kdy tak učinil. V řidiči byl zjištěn žalobce. Bylo mu sděleno, že se dopustil přestupku proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, a to tím, že za jízdy neměl na vozidle rozsvíceno stanovené osvětlení vozidla a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Dále byl poučen, že přestupky, kterých se dopustil, lze vyřešit na místě blokovou pokutou nebo oznámením přestupku, kdy tento bude řešit místně příslušný magistrát. Řidič uvedl, že pokutu hlídce zaplatí, ale pouze za přestupek týkající se předepsaného osvětlení. S pokutou za jízdy bez připoutání bezpečnostním pásem nesouhlasil s tím, že stav jeho bodového konta je nízký. Dále žádal hlídku, aby pokutu uložila za jiný přestupek bez ztráty bodů nebo jen za předepsané osvětlení. Řidiči bylo hlídkou sděleno, že pokud nesouhlasí s přestupkem, sepíše s ním hlídka oznámení o přestupku. Na to řidič uvedl, že se nedopustil žádného výše uvedeného dopravního přestupku. Hlídka sepsala oznámení přestupku, na jehož tiskopis se řidič po poučení dle § 61 zák.č. 273/2008 Sb., o policii ČR písemně vyjádřil. Hlídka po ukonech vrátila řidiči předložené doklady a ten pokračoval dál v jízdě.

4.8.2010 oznámil Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy žalobci zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupků podle ust. § 22/1 e) 1, l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích porušením ust. § 3/3 a), § 6/1 a), § 32/1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterých se měl dopustit dne 1.7.2010 tím, že řídil motorové vozidlo Renault reg. zn. 3J8 0320 na ulici Fr. Kafky v Třešti, i když nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a na vozidle neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Současně byl předvolán k ústnímu projednání přestupku na den 1.9.2010.

Žalobce založil do správního spisu plnou moc k zastupování, toto ústní jednání se nekonalo vzhledem k jednání o námitkách vznesených žalobcem proti dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení a znovu byl předvolán k jednání pak na den 6.1.2011. K tomuto jednání byli současně předvoláni k podání svědecké výpovědi svědkové – policisté D., P. a T. Všichni tři svědkové byli předvoláváni na adresu Policie ČR, obvodní oddělení Třešť, kdy u svědka nstržm. J.T. se obálka vrátila zpět s poznámkou, že toho času nepracuje na oddělení, bude pracovat až v březnu 2011.

Z protokolu o ústním projednání přestupku z 10.1.2011 vyplývá, že po zákonném poučení dle § 55 správního řádu byli ve věci vyslechnuti svědkové J.D. a M. P.

Svědék Dvořák uvedl, že 1.7.2010 odpoledne společně s kolegy vykonával hlídkovou činnost na ulici Fr. Kafky v Třešti. Byli mimo vozidlo a v jednu chvíli přijíždělo po ulici červené vozidlo Renault, které nesvítlo. Proto se rozhodli toto vozidlo zastavit. Když vozidlo vyjíždělo k policistům, svědek si všiml, že jeho řidič není připoután bezpečnostním pásem. V té chvíli řidič rozsvítil a začal se poutat bezpečnostním pásem. Po zastavení řidič předložil doklady a policisté mu sdělili, jakého se dopustil přestupku. Řidič souhlasil s pokutou, ale pouze za to, že nesvítí. S tím, že nebyl připoután, nesouhlasil. Proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, na které se řidič písemně vyjádřil. To, že řidič nesvítí, bylo vidět po celou dobu jeho příjezdu až do doby, kdy svědek vstoupil do komunikace a začal ho zastavovat. V té době rozsvítil světla a začal se poutat. Toto svědek viděl přes jeho čelní sklo, a to na vzdálenost asi 10 – 15 m.

Na dotaz zmocněnce, zda viděl z vozidla vystupovat nějakou osobu předtím, než došlo k zastavení vozidla u hlídky policie, svědek odpověděl, že neviděl, že vozidlo od křižovatky až do příjezdu k policistům, nikde nezastavovalo. Dále na dotaz, kde v době, kdy zastavoval svědek vozidlo, stáli ostatní kolegové, uvedl, že stáli vedle něho na okraji komunikace.

Svědék P., po řádném poučení dle § 55 správního řádu uvedl, že dne 1.7.2010 sloužil společně s kolegy a měli hlídkovou činnost v obytné zóně na ulici Fr. Kafky. Viděl, jak od křižovatky vjíždí do obytné zóny fialové vozidlo Renault, asi Kangoo, které nesvítí. Kolega se připravil, že ho zastaví a v té době řidič, když viděl kolegu, rozsvítil a začal se ve vozidle poutat. Toto viděl svědek na vzdálenost asi 20-25 metru přes jeho čelní sklo. Řidič na sobě neměl žádné tričko a proto bylo zřetelně vidět, že není připoután a bylo vidět, jak se poté začal za jízdy připoutávat. Po jeho zastavení prováděl svědek kontrolu technického stavu vozidla a kolega s ním řešil přestupek. V technickém stavu žádné závady nezjistil. Řidič se nejprve k přestupkům doznal, ale chtěl to řešit pouze za světla. Když mu kolega sdělil, že

bude řešen za oba přestupku, tak s tím nesouhlasil. Kolega s řidičem poté sepsal oznámení o přestupku. Poté byli řidiči vráceny doklady a on pokračoval v jízdě. Na dotaz, zda viděl z vozidla vystupovat nějakou osobu před tím, než došlo k zastavení vozidla u hlídky policie, uvedl, že v době, kdy vozidlo viděl, tak nikde nezastavilo a nikdo z vozidla nevystoupil, řidič pouze zpomalil. Na dotaz, zda byl v době, kdy vozidlo zastavovali, v okolí nějaký pohyb chodců, uvedl, že v té době se v okolí nějakí chodci pohybovali.

U tohoto jednání zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce trvá na tom, že za jízdy byl připoután a že na vozidle bylo rozsvíceno stanovené osvětlení. Navrhl výslech tří svědků, přičemž u prvního svědka uvedl, že se jedná o spolujezdce z vozidla, který vystoupil před tím, než byl obviněný zastaven policií a další dva svědkové byli přítomni zastavení vozidla na místě jako chodci. Na dotaz, kdy byli svědci obviněným ztotožněni, zmocněnec uvedl, že poté, co s ním policie ukončila kontrolu, vstoupil obviněný v kontakt s chodci, kteří průběh kontroly viděli a jsou schopni toto popsat.

10.1.2011 Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy vydal rozhodnutí o přestupku, kdy rozhodl tak, že obviněný z přestupku (žalobce) je vinen z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 1.7.2010 ve 14:15 hod na ulici Fr. Kafky v Třešti jako řidič motorového vozidla Renault Kangoo reg. zn. 3J8 0320 nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a na vozidle neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Dále uvedeno, že se zastavuje řízení dle ust. § 76 odst. 1, písm. a) zákona o přestupcích proti obviněnému z přestupku (žalobci), proti kterému bylo zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) 1 zákona o přestupcích porušením ust. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 1.7.2010 ve 14:15 hod měl řídit na ulici Fr. Kafky v Třešti motorové vozidlo Renault Kangoo reg. zn. 3J8 0320, i když nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť se přestupek nestal.

V odůvodnění rozsudku správní orgán mimo jiné uvedl, že výslech údajného spolujezdce obviněného M.R. nepovažuje za důležitý, který by mohl přispět k objasnění přestupkového jednání obviněného, protože sám zmocněnec uvedl, že tento spolujezdec vystoupil ještě dříve, než bylo vozidlo obviněného zastaveno policisty. Současně oba policisté uvedli, že vozidlo nikde nezastavovalo a že z něho nikdo nevystupoval. K vystoupení spolujezdce tudíž muselo dojít ještě v době, než obviněný vyjel do ulice Fr. Kafky, kde byl následně zastaven policisty. Z tohoto důvodu se navrhopovaný svědek nemůže vyjádřit k tomu, zda obviněný měl na vozidle při jízdě na ulici Fr. Kafky rozsvíceno stanovené osvětlení a zda byl v té době připoután bezpečnostním pásem. Z tohoto důvodu správní orgán důkaz výslechem tohoto svědka neprovedl. Další svědci, navrhovaní zmocněncem obviněného, L.P. a P.K., měli být přítomni zastavení vozidla a mohou popsat průběh kontroly, kterou měli vidět. Ani výslech těchto údajných svědků nepovažuje správní orgán za důležitý pro řádné objasnění přestupkového jednání obviněného. Sám zmocněnec uvedl, že tito svědci měli být přítomni zastavení vozidla. Vzhledem k tomu, že při zastavení vozidla toto již mělo rozsvíceno stanovené osvětlení a řidič byl již připoután bezpečnostním pásem, což vyplývá z výpovědi obou policistů, kteří uvedli, že obviněný

v době, kdy k nim přijížděl, tak si světla rozsvítil a začal se poutat bezpečnostním pásem, potvrdili by tito svědci správnímu orgánu pouze skutečnost, která již vyplynula ze svědeckých výpovědí policistů. Taktéž průběh kontroly, kterou prý svědci mohou popsat, není rozhodující pro posouzení, zda se obviněný dopustil přestupku. Současně správní orgán konstatuje, že i když se v okolí místa kontroly dle svědka M. P. pohybovali chodci, tak obviněný po ukončení kontroly a vrácení dokladů od policie z místa odjel. Proto nemohl, jak uvádí zmocněnec, vstoupit v kontakt s chodci, kteří průběh kontroly měli vidět. Z těchto důvodů správní orgán důkaz výsledkem uvedených svědků P. a K. neprovedl. Výslech třetího policisty T., který je v současné době odvelen mimo své pracoviště v Třešti, správní orgán taktéž neprovedl, a to vzhledem k tomu, že svědecké výpovědi ostatních dvou policistů považuje za dostatečné k řádnému prokázání přestupkového jednání obviněného a také z důvodu hospodárnosti a rychlosti správního řízení, na základě předloženého spisového materiálu a výpovědí policistů, kdy oba shodně uvedli, že v době, kdy řidič vyjel na ulici Fr. Kafky, neměl rozsvíceno stanovené osvětlení a že nebyl připoután bezpečnostním pásem a že si světla rozsvítil a začal se připoutávat až poté, co k nim přijížděl, a také na základě toho, že ani v dalších částech výpovědí policistů správní orgán neshledal žádný rozpor, ani neshledal rozpor mezi oznámením přestupku a těmito výpověďmi, považuje správní orgán spáchání přestupku obviněným za spolehlivě prokazané. Jeho tvrzení, že byl za jízdy připoután a že na vozidle bylo rozsvíceno stanovené osvětlení, považuje správní orgán za účelové tvrzení, ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek.

Žalobce podal do uvedeného rozhodnutí odvolání, když poukazoval na stejné skutečnosti jako pak v žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17.6.2011 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

V odůvodnění pak uvedl, že dospěl k závěru, že provedené důkazy svědeckými výpověďmi příslušníku PČR nevykazují rozpory, pro které by vznikla pochybnost o její věrohodnosti. Předmětné výpovědi jsou ve vzájemném souladu a tvoří logický rámec. Výpověďmi svědků nedošlo ani k odklonu od obsahu oznámení přestupku. Na základě výpovědi svědků je zcela vyloučeno tvrzení obviněného, že se žádného z předmětných přestupků nedopustil. Po řádném přezkoumání věci odvolací správní orgán přisvědčil závěru správního orgánu I. stupně, že důkazy svědeckými výpověďmi jsou věrohodné. Při posuzování věrohodnosti výpovědi svědků – policistů, je nutné brát na zřetel, že správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán neshledaly důvody k tomu, aby pochybovaly o tvrzení policistů, neboť na rozdíl od obviněného nemají policisté na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Policisté vykonávali svoji služební povinnost a při jejím výkonu jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou pro dosažení účelu sledovaného služebním úkonem. Provedené důkazy svědeckými výpověďmi tvoří součást provedeného dokazování. Vyhodnocením provedeného dokazování v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dospěl správní orgán I. stupně k věcně správnému závěru o spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích obviněným. Odmítnutí návrhu obviněného na provedení

důkazů svědeckými výpověďmi M.R., L.P. a P. K. ze strany správního orgánu odvolací správní orgán konstatuje následující:

Správní orgán I. stupně má dispozici rozhodnout o tom, které důkazy v daném řízení provede, a které nikoliv plně v souladu s ust. § 52 správního řádu. V rámci této dispozice musí správní orgán zohlednit v řízení o přestupku, které je řízením trestní povahy, minimální právo obviněného zakotvené v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V ust. § 52 správního řádu je stanoveno, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, když však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavů věci.

Odvolací správní orgán, jak uvedeno, dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neprovedením důkazů svědeckými výpověďmi M.R., L.P. a P.K. nepochybila a ani neomezil výkon procesních práv obviněného v daném řízení. Důvodem k tomuto závěru je skutečnost, že navrhované důkazy svědeckými výpověďmi byly hodnoceny jako nadbytečné, protože skutečný stav věci byl nezpochybnitelným způsobem prokázán věrohodnými výpověďmi svědků – příslušníků Policie ČR. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu a logickými úvahami vyložil, proč navrhované důkazy svědeckými výpověďmi neprovedl. Odvolací správní orgán úvahy správního orgánu I. stupně nepřezkoumal a neshledal, že by ze strany správního orgánu I. stupně došlo k překročení mezí správního uvážení. Odvolací správní orgán shrnuje, že úvaha o nadbytečnosti provedení navrhovaných důkazů je správná, protože pro zjištění skutečného stavu věci není rozhodný stav zjevně předcházející zjištění skutků ze strany příslušníků policie v případě navrhovaného svědka M.R., protože dokazování ve věci směřuje výlučně k okamžiku, kdy obviněný skutky spáchal, a tak jak vyplývá z oznámení o přestupku i provedených svědeckých výpovědích, obviněný v průběhu jízdy předcházejícího jeho zastavení hlídkou policie reagoval na zjištění přítomnosti této hlídky a ve vozidle se připoutal bezpečnostním pásem a rozsvítil předepsané osvětlení. Ze stejného důvodu byly odmítnuty důkazy svědeckými výpověďmi L.P. a P.K., protože tyto osoby podle vlastního vyjádření obviněného byly přítomny jako chodci zastavení vozidla na místě hlídkou policie. Stav v době zastavení vozidla a průběhu následné kontroly obviněného ze strany příslušníků Policie ČR není pro zjištění skutečného stavu rozhodný, a proto závěr správního orgánu I. stupně o neprovedení těchto navrhovaných důkazů je hodnocen jako logický a správný. Na základě provedení posouzení věci je nutné vyvodit závěr, že stejné podmínky pro dosažení předvolání a výsledku svědků ve prospěch obviněného jako svědků proti němu, byly v daném řízení zachovány v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Odvolací orgán k námitce obviněného sděluje, že předmětem vedeného řízení nebylo objasnit rozpor mezi obsahem úředního záznamu a oznámení o přestupku sepsaného příslušníky PČR a písemným vyjádřením obviněného na místě, protože rozpornost tvrzení obviněného a PČR jako orgánu dohledu a kontroly nad bezpečností a plynulostí silničního provozu je očekávatelná. Provedené dokazování ve věci přestupků ani procesní postup v dané věci nejsou zatíženy vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žaloba žalobce důvodná je a soud se s žalobní námitkou, že nebyl dosud zjištěn náležitě skutečný stav věci, ztotožnil.

Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. **Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.**

Je tedy pravdou, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, což vyplývá i z judikatury NSS: *Jestliže žalovaný správní orgán neprovedl důkaz výsledkem navrhovaných svědků, který pro objasnění věci nepovažoval za nutný, a žalobce tuto skutečnost vytýkal v žalobě, nejedná se o důvodný žalobní bod (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě, č.j. 58Ca 21/2006 – 28).*

Neprovedení důkazů výsledkem navrhovaných svědků však může být pouze za situace, kdy by výsledek svědků nepřinesl nic k objasnění skutečného stavu věci, což v daném případě se soud nedomnívá.

Správní orgán je totiž povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost, nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil (dle rozsudku NSS 2As 46/2005 z 24.5.2006).

Krajský soud v Brně má za to, že zatím nebylo najisto postaveno, zda se žalobce uvedených dvou přestupků, které jsou popsány v rozhodnutí správních orgánů, dopustil. Žalobce od počátku, kdy byl zastaven hlídkou PČR, jak z Oznámení přestupku vyplývá, trval na tom, že ani jednoho z uvedených přestupků se nedopustil, neboť tvrdil, že připoután byl, světla svítila. Nesouhlasí s tím, jak uvedli policisté, že by chtěl, aby mu byla uložena pokuta za jiný přestupek, než kterého se dopustil.

Proti sobě tedy stojí od počátku rozporná stanoviska k přestupkovému jednání ze strany policie a podezřelého z přestupku.

Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně nařídil ve věci uvedeného přestupku ústní jednání o přestupku, ke kterému předvolal všechny tři policisty tedy hlídku, která měla žalobce pozorovat, zastavit a kontrolovat. Vzhledem k tomu, že jeden z policistů (toth) v době, kdy byl předvoláván, dočasně na obvodním oddělení v Třešti, kam byl předvoláván, nepůsobil. Byl tedy proveden výsledek pouze zbývajících dvou policistů a tento třetí policista vyslechnutý nebyl, jak uvedeno z důvodu, že výpovědi obou policistů byly konzistentní a také z důvodu hospodárnosti a ekonomie správního řízení. Je sice pravdou, že správní řízení má probíhat tak, aby tato zásada byla respektována, nicméně nemůže převážet nad zásadou zjištění skutečného stavu věci. Soud má za to, že je potřeba, aby se k přestupkovému jednání

vyjádřil i třetí z policistů, tedy svědek T., aby uvedl, co svými smysly vnímal a jak kontrola probíhala a z jaké vzdálenosti vozidlo řízené žalobcem pozoroval, neboť svědek Dvořák uvádí, že vozidlo žalobce, v době, kdy žalobce rozsvítil světla a začal se poutat, viděl přes jeho čelní sklo na vzdálenost asi 12 – 15 m, když druhý svědek, M.P. uvádí vzdálenost 20 – 25 m. Pokud by policisté, jak svědek Dvořák uvádí, stáli na komunikaci vedle sebe, nemohli by uvádět v tomto směru tak rozdílné vzdálenosti v momentě, kdy pozorovali rozsvícení světel a připoutání se řidiče. Soud má totiž pochybnosti o tom, zda na vzdálenost na krajnici 20 – 25 m by mohli policisté vidět, jak se řidič připoutává, samozřejmě na tuto vzdálenost by mohli vidět rozsvícení světel. V tomto směru tedy zcela konzistentní výpověď obou svědků není a proto má soud za to, že je potřeba, aby se k uvedenému přestupkovému jednání vyjádřil i třetí svědek, policista T. Soud má tedy za to, že není najisto postaveno, zda se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, žalobce dopustil, je proto třeba, aby byli vyslechnuti i svědkové navržené žalobcem, aby se k uvedené události, tedy k tomu, co viděli také vyjádřili sami a aby pak správní orgán jejich výpovědi zkonfrontoval s výpověďmi hlídky policie, tedy všech tří policistů a teprve poté posoudil, zda se uvedených přestupku žalobce dopustil či nikoliv. Teprve po doplnění dokazování výsledkem svědka T. i svědků, které navrhoval žalobce a zhodnocení každého důkazu zvlášť i ve vzájemných souvislostech pak správní orgán ve věci znovu rozhodne a vypořádá se s tím, které výpovědi a proč uvěřil a které nikoliv. Zatím však dokazování, když nebyl vyslechnut ani třetí z hlídky, která kontrolou prováděla, zůstalo kusé a nemůže být najisto nad vší pochybnost postaveno, zda se žalobce přestupkových jednání dopustil či nikoliv.

Z těchto důvodů Krajský soud v Brně rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrací k dalšímu řízení. V tomto novém řízení v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., bude postupováno dle názoru vysloveného Krajským soudem v Brně v tomto rozsudku.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci měl úspěch, proto soud zavázal žalovaného nahradit mu náklady řízení. Ty představují zaplacený soudní poplatek 2.000,-Kč a náklady právního zastoupení, které zastoupení žalobce vyčíslila: za právní zastoupení 2 úkony po 1.000,-Kč, 2x režijní paušál po 600,-Kč, celkem 4.600,-Kč.

P o u č e n í : Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení. Lze proti němu podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 10. listopadu 2011

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně